

ARADI KÖZLÖNY

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

SZERKESZTŐSÉG:

Az aradi és csanádi egyesült vasutak palotájában, földszint.
Kéziratokat nem adunk vissza.

Telefon-szám: 151.

ELŐFIZETÉS: Helyben 1 évre 12 frt, 1/2 évre 8 frt, 1/4 évre 3 frt, 1 óra 1 frt. — Vidéken 1 évre 14 frt, 1/2 évre 7 frt, 1/4 évre 3 frt 50 kr, 1 óra 1 frt 20 kr.

HIRDETÉSEK: 6-hasábos petit sor egyszer 10 kr, minden következőnél 8 kr. Bélyegdíj külön 30 kr. Nyilttér sora 20 kr.

KIADÓ-HIVATAL:

ARADI NYOMDARÉSZVÉNYTÁRSASÁG (az aradi és csanádi egyesült vasutak palotájában.)

Telefon-szám: 151.

Az elnökválasztás.

Arad, január 22.

A fuzió végre megtörtént, addig-addig hangoztatta azt Szapáry Gyula gróf — csak legutóbb is a szombati ülésen — hogy a mivel fenyegetődött, végre megtette, és fuzionált — a függetlenségi párttal. Tanulságos eset ez nagyon és érdekes vele kissé behatóbban foglalkozni. Arról volt szó, hogy Magyarország legkiválóbb államférfia, ki egy lusztrum óta Ő Felsege kormányának kiváló tagjaként óriási tehetsége- és szorgalmával korszakokra szóló munkásságot fejtett ki a magyar törvényalkotás terén, ki hűséges szolgálata alól a legmagasabb elismerés mellett lön felmentve, ki a kormányból való kilépése után is nem az ellenzékbe ment duzzogni, hanem továbbra is munkás tagja maradt az Ő Felsege kormányát támogató pártnak, hogy ezen férfi a király hozzájárulásával a magyar képviselőház elnökévé választassék. Őt kellett ez állásra emelni, mert megérdemelte a méltóságot, mert a küszöbön álló nagy és nehéz parlamenti akciók gyümölcsöző munkásságát csak is az ő tulmagasló superioritása biztosíthatta; őt kelle kandidálni, mert benne összpontosult az egész szabadelvű párt bizalma, s a titkos szavazás esélyei s az ellenzék sorakozásával szemben az ő személye nyújtott biztosítékot arra nézve, hogy az elnökválasztás rendkívül fontos aktusa nem fog valamely sikerült ellenzéki csiny következtében a parlament méltóságának és a törvényhozás zavartalan menetének rovására eldőlni. Es midőn ilyen körülmények között ilyen tér-

fiúrol s az ő nevéhez, az ő megválasztásához füződő ilyen magas érdekekről volt szó, akkor Szapáry Gyula gróf, ki a Felseg tanácsában oly határozottan hangsúlyozta a közjogi alapon álló pártok egyesülésének szükségét, s ki ez egyesülésre való törekvés megtestesüléseképpen gerálta magát, az ő hiveivel együtt a függetlenségi párt jelöltjére szavazott.

Hol a mérték, a melylyel az ilyen államférfi, az ilyen törvényhozó egyéniségének politikai sulya és minémüségé mérlegelhető volna? milyenek azok a színek, a melyekkel az ilyen eljárást természetéhez hiven ecsetelni lehetne? Valjon csakugyan annyira különbözik a politikai erkölcs a közmoráltól, a párttaktika az igaz uton járás követelményeitől, hogy Szapáry Gyula grófezentényét menteni lehetne? Nem keressük ezt; de annyit konstatálunk s az esemény minden elfogulatlan bírálója annyit koncedálni fog, hogy Szapáry Gyula gróf mint politikus többé komolyan számba nem jöhet.

Mentül-részletesebben elemezzük ezt az esetet, annál képtelenebb alakot ölt. Hiszen Szapáry és az ő organumai hirdették és hirdetik folyton, hogy a közjogi alapon álló pártok egyesülése a szabadelvű párt visszautasító, önző, hatalomvágyó magatartásán hiúsul meg, s ime ő egy oly aktusnál, mely eminenter a közjogi alapon álló pártok mérkőzése lett volna az azt támadó ellenzékkel szemben, ez utóbbiakhoz szegődik és valóságos affronttal illeti a kormánypártot; Szapáry volt az, a ki a fuziót Bécs felől napirendre tűzette azzal a megokolással, hogy a közjogi alapon álló pártoknak egyesülniök

kell, ha a kiegyezés művét fenn akarjuk tartani, s ime egy olyan ütközetben, mely ha a függetlenségi pártra nézve kedvezően dől el, utóbbiak politikai sulyát rendkívül emeli, s ezzel a közjogi alapot magát veszélyesen megingatja, csatlósaival együtt a szélsők táborába pártol. Es teszi ezt akkor, midőn egy elnök választásról van szó, a hol politikai elvei nincsenek érintve, s a midőn árulásával oly bonyodalmat idézhetett volna elő a mely aztán utólag, ha akarja is, ha tiszszerez fuzionál is, jóvá nem tehető másként, mint az országgyűlés feloszlata által.

Külömben a disszidensek vezérének és pártfeleinek magatartása a tegnapi elnökválasztásnál csupán az illetőkre nézve mondható szerencsétlenségnek, mert máskülömben határozottan hozzájárult az a helyzet tisztázásához. Most már egészen bizonyos, hogy Szapáry Gyula gróf, és mindazok, a kik mögötte vannak, a fuziót nem a közjogi alapon álló pártok megerősítésére, hanem a szabadelvű párt szétrobbantására tervezték és tervezik. Innen van az a látszólagos ellenmondás Szapáry viselkedésében, hogy bár folyton hangoztatja az egyesülést, és bár mi sem akadályozza benne, hogy pártjával végrehajtsa, mert hiszen a hátralevő reformtörvényjavaslatok alapvonalai még az ő minisztersége alatt állapítottak meg, mégis tartózkodik a szabadelvű pártba való belépéstől. Apponyi Albert gróf és a nemzeti párt nélkül nem fog Szapáry fuzionálni, mert paktum köti őt amazokkal a közös akcióra nézve. E két árnyalat a szabadelvű párttal csak úgy és akkor fog egyesülni, ha sikerüle párt oly nagy töredékét

Az „Aradi Közlöny” tárczája.

Rózsika.

Irta: Merspel Ivás.

— Az első szó, mely ajkamról ezuttal elhangzik, nem „a halás köszönetnek szava.”

Ebben különbözik már mindjárt legkezdetén ez a tárcza mindenféle önképző, betegségyógyító és kölcsönösen temetkező egyesület új elnökének beköszöntő beszédétől.

Az első szó mely ezuttal ajkamról elhangzik, annak ünnepies kijelentése, hogy a következő sorok nem szólanak egyik Rózsika nevű ismerősömről sem. Sem magáról, kenderszőke hajju, szürkeszemű Rózsika; sem magáról, olajbarna bőrű, tüzes tekintetű Rózsika; sem pedig magáról, — édes, kinek égszínkék a szeme, gesztenyebarna a haja, s elefántcsont színe van a fogsorának.

E kijelentés, legalább szerénytelenségem — manapság ugyanis már ezzel szokás dicsekedni — azt sugja, Önöket, ismerős Rózsikák, mélyen le fogja sujtani.

Amde annál nagyobb megalégedéssel értesülnek majd róla a papák, kik nyárspolgári eszükjárásával, mert hiszen minden jó családapa többé-kevésbé nyárspolgár, úgy gondolkoznak, hogy a nyomtatott kurizálás esetleg meg találna zavarni szép fejcsékéjüket, s azt az elő-

relátó apai — enémítást, mely bájos magukat a tárczairással ugyan nem foglalkozó, de komolyabb irányu tárczával bíró X.-jűknek (saját külön X.-jűk.) szánta, ki csöppet sem szeleburdi, (mert podagrás,) nem cziczomázza hajját, (mert kopasz) és kitűnő férj lesz, (mert ostoba.)

A Rózsika czímet, mely kétségtelenül a legszebb czím ezen a világon, a mi épen nem jelenti, hogy alkalom adtán ugyanezt a Gizikéről, Etelkáról, Margitkáról, Irmuskáról, vagy akármelyik más csinos lány nevével is ki ne jelentsem, csupán azért választottam, mert...

De mégsem. Nem mondom meg röviden, egy-két szóval; mert hiszen akkor mivel töltöm be a hátralevő néhány tárcza hátsóbat?

Nyájas olvasó! (Mindkét nemen.)

Önnek van egy ismerőse, ki harmadfél éve ugyanazt a puha barna kalapot viseli, pedig iszonyuan kopott, zsiros és rongyos a zsirosja. Ugyanennek az ismerősnek, nevezzük A. urnak, még pedig udvariasságból nagy A-nak, kabátja ricskös, poros, cipőjének sarka el van taposva, keztyűt, meg nyakkendőt nem visel, haja borzas és tele van pihével.

Van Önnek egy másik ismerőse is, hívjuk magunk közt B.-nek. B. ur épen ellentéte A. urnak. Olyan mindig, mintha skatulyából pattant volna ki. Ruhája bő és szürke, kez-

tyűje, cipője sárga, nyakkendője hófehér, s ezer aranyat annak, ki egy rücsköt talál kabátján, vagy nadrágján. Ezüst gombos bottal jár, melyet mindig valamivel a közepén felül fog; járásközben pedig két lábát ugyaséveti, mintha rossz viszonyban élneek egymással; s a mellé folyton olyan komoly arcot vág, mint egy szent vasárnap délelőtt.

C. ur Nagyságodnak szólítja a sarki hordárt is; D. ur „per magá” beszél tisztes öreg dámmakkal.

E. ur naponkint azzal kérkedik, hogy minden éjjel részeg; F. ur, mikor barátai lumpolás közben sörös pohárból isszák a rumot, czukros tejet szörpöl.

G. ur sonkás zsemlet eszik a bonczoló asztalon, mikor egy vizbefult háromhetes hulláját bonczolják; H. urat bántja, ha egy legyet lát faldokolni.

I. ur este ebédel; K. ur pedig reggelire hagymás tokányt eszik.

L. M. N. O. P. et Comp, hogy mit tesznek, térszűke miatt itt nem folytatom, bár azt is mondhatnám, hogy lapunk zártáig nem sikerült mindezt megtudnom.

Nyájas olvasó!

Sohasem gondolkodott ön arról, hogy A. ur miért olyan czinikusan ronda, holott gazdag ember, s B. ur miért nem unja meg azt az örökös fészkes modort.

Hogy C. ur miért olyan szerföltött nyájas,

